

gemte dette Minde som et viet Pant. Hun fik i hine Øjeblikke Vished for — hvad hun undertiden næsten havde tvivlet om — at ogsaa hun var Kvinde og kunde være sin Elsker til Lyst.

Men naar hun tænkte paa alle de Mennesker, mellem hvilke Per daglig færdedes, som nød den Lykke at leve i hans Nærhed, at tage om hans Haand, høre hans Stemme, se hans Smil, ... der kunde da rejse sig en Slags Had i hende til disse Fremmede, som ejede alt det, hun selv sukkede efter. Hun var misundelig paa de Brosten, han traadte over, paa den Luft, der kyssede hans solbrunede Kinder. Hun var skinsyg paa Kafeopvarterne, der betjente ham, paa Hotelpigerne, som om Morgenens redte den Seng, der endnu gemte Varmen og Duften af hans Legeme. —

Nede i Dagligstuen havde Moderen imidlertid søgt at undskylde hende overfor Dyhring og Nanny, hvilken sidste havde gjort en spydig Bemærkning i Anledning af hendes Forsvinden.

„Jakobe er saa overspændt i denne Tid,“ sagde Moderen. „Jeg er virkelig lidt urolig for hende.“

Nanny trak paa Smilebaandet uden at svare. Men da hun sad nede i Vognen sammen med Dyhring for at køre hjem til hans Ungkarlejlighed, hvor de skulde overnatte, sagde hun, idet hun puttede sig tilrette under hans Arm:

„Ved du, hvad der er i Vejen med Jakobe? For du lagde vel nok Mærke til hende ved Bordet. Hun er misundelig, Stakkelt! Hun er rasende, fordi det ikke er hende, der nu kan køre hjem med sin Pær.“

Den følgende Morgen rejste de Nygifte til Udlandet; de vilde blive borte nogle Uger. Det var deres Hensigt i den Tid at gennemrejse det meste af Evropa. De agtede sig endog helt ned til Spanien, fordi Nanny absolut vilde se en Tyrefægtning.

Rejsen blev da væsentlig et Ophold paa Jernbaner og Hoteller. Men netop dette omskiftelige Liv mellem alle Slags Mennesker tilfredsstillede dem begge. Selv i Hvedebrødsdagene følte de ingen Trang til mere Ensomhed. Om nogen virkelig Lidenskab var der overhovedet paa ingen af Siderne Tale. Dyhrings Forelskelse ytrede sig efter kort Tids Forløb mest som en skamløs Kælen-